

SIEDMA VEĽKONOČNÁ NEDEĽA B

Aj v túto poslednú veľkonočnú nedeľu nás svätá Cirkev uvádza do Večeradla, kde sa odohralo veľa udalostí, ktoré sme si priblížili od Zeleného štvrtku, cez nedele až po dnešnú nedeľu. Pozorne si vypočujte alebo prečítajte dnešnú stať Jánovho evanjelia 17, 11b-19, v ktorej sa Pán Ježiš modlí k nebeskému Otcovi za jednotu apoštolov: «Aby všetci boli jedno.» Ale, modlí sa aj za jednotu všetkých ľudí. Za takú jednotu, aká je medzi Otcom a Synom a Duchom Svätým, ktorá takto tvorí jednotu v Božej Trojici a ktorú dáva Pán Ježiš ako vzor ľudskej rodine.

Ako Boží Syn dopredu vedel, čo sa bude diať v budúcnosti. Hneď v prvých apoštolských časoch bola jednotu naštartená, lebo vznikla roztržka medzi kresťanmi zo židovstva a kresťanmi z pohanstva. Poviem to tak osobne. Duch Svätý si to ustrážil vďaka apoštolovi Pavlovi a Petrovi. Bolo to v roku 49, keď sa stretli apoštoli v Jeruzaleme a vydiskutovali si problém, či kresťania z pohanstva musia prijať najprv obriezku a po nej krst alebo či stačí iba krst.

Tragickejšou sa ukázala nejednotnosť kresťanov, keď sa v roku 1054 oficiálne rozdelila cirkev na západnú – latinskú katolícku cirkev a na východnú byzantskú – pravoslávnu cirkev. O päťsto rokov neskôr v roku 1517 došlo k bolestnejšiemu rozdeleniu, ktoré spôsobil Martin Luter, keď v snahe reformovať cirkev, akoby spustil lavínu nenávisť v Nemecku voči Vatikánu a založil luteránsku cirkev. To nestačilo, lebo Cvingli a Kalvín pokračovali ďalej v reformách, z ktorých vznikli ďalšie cirkvi. Ešte spomeniem ďalší bolestný rozkol, keď v roku 1534 anglický kráľ Henrich VIII. odtrhol rímskokatolícku cirkev v Anglicku, sám sa vyhlásil za hlavu cirkvi a takto vznikla anglikánska cirkev. Odtrhnutia menších náboženských skupín od katolíckej cirkvi a protestantských cirkví ani nespomínam. Iba s bolesťou konštatujem, že Kristova cirkev je dnes mnohonásobne roztrieštená a taktiež so žiaľom konštatujem, že pre rozdielnosť v kresťanských cirkvách sa viedli nezmyselné náboženské vojny. A to boli náboženské vojny medzi katolíkmi a evanjelikmi len preto, že nemali navlas rovnakú vieru. Teraz už chápeme, prečo sa Pán Ježiš so slzami v očiach tak úpenlivo modlil za jednotu? Bola to jeho posledná modlitba vo Večeradle pred umučením, čiže môžeme povedať, že to bol jeho testament.

Zamýšľajme sa aj ďalej. Ľudia v minulosti si zle vysvetľovali jednotu ako uniformitu, ale to bol nesprávny názor, že všetci musia byť úplne rovnakí. Veď si len všimnime prírodu. Na jednom strome nenájdeme dva navlas rovnaké listy a ani na lúke dva navlas rovnaké kvety, ba aj medzi ľuďmi je to tak. Niekedy vidíme dvoch rovnakých ľudí – dvojčičky. Na prvý pohľad ich nerozoznáme, ale opýtajme sa matky, či ich rozozná, tak odpovie, že v tom nemá problém, hoci sa niekedy aj pomýli. Z toho vyplýva, že aj v myslení, v názoroch nemožno žiadať od všetkých ľudí, a to podotýkam – jednosť. Je to tak dané Stvoriteľom. Čiže tu musíme jasne rozlišovať a chápať rozdiel medzi jednosťou a jednotou.

Prečo sa teda Pán Ježiš modlil za jednotu? Preto, aby sa ľudia medzi sebou nerozdeľovali, nepriečili, neprenasledovali sa preto, že niekto je čierny, druhý biely, niekto je katolík, druhý evanjelik alebo Žid, či moslim... A tak aj pri rozličnosti mienok, názorov, aby sa správali k sebe ako bratia a sestry, a tak žili v jednote. Aké je to bolestné, keď sledujeme vojnu na Ukrajine, že sa vraždia dva slovanské – kresťanské národy. Čo si asi o tom myslia napr. Židia alebo moslimovia?

No, ale i napriek týmto problémom, vďaka Pánu Bohu, je dnes už prekonané stanovisko nenávidieť toho, kto inak myslí, kto inak verí. V dnešnej dobe sa často spomína slovo „ekumenizmus.“ Toto slovo pochádza z gréckeho slova „oikumené“, čo znamená - celý obývaný svet. Ekumenizmus je teda hnutie za jednotu celého sveta, ale predovšetkým za zjednotenie kresťanských cirkví. Druhý vatikánsky koncil sa

o nejednotnosti kresťanských cirkví vyjadril nasledovne: „Táto rozštiepenosť sa zrejme protiví Kristovej vôli, je svetu na pohoršenie a je na škodu presvätej veci hlásania evanjelia všetkému stvoreniu“ (čl. 1). Ďalej, Koncil hovorí: „Zavinili ho ľudia na oboch stranách“ (čl. 3). A napokon: „Cirkev pozýva všetkých katolíckych veriacich, aby pochopili znamenia časov a horlivo sa zapojili do ekumenickej činnosti“ (čl. 4).

Možno si častejšie dávame otázku: „Dôjde niekedy k zjednoteniu?“ Tak sa hovorí, že vraj v dobe, keď bude koniec sveta, má prísť na ľudí taká katastrofa, že ich ostane iba toľko, koľko sa zmestí pod plachtu. Ako to bude, to vie iba Pán Boh. My sa ale nemôžeme spoliehať na to, čo bude. Je tu prítomnosť, za ktorú sme zodpovední a máme konať teraz a nie odvolávať sa na budúcnosť alebo si hovoriť, že ma to nezaujíma, lebo ja mám svoje problémy.

Milí priatelia, modlime sa za to, aby sme prispeli k zjednoteniu sveta a najmä k jednote nás kresťanov. Veď sa Pán Ježiš zbytočne nemodlil vo Večeradle za nás všetkých. Ale, samozrejme, je to ochota a záležitosť nás všetkých.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov